

## I

### *Una fugida precipitada*

Sense rumiar-ho ni un instant més, vaig fer el bolic i me'n vaig anar de casa per provar de ser un altre. Estrenar la màquina d'afaitar i fugir de l'illa com un esperitat va ser tot u. El cap em bullia de projectes inexplorats.

Necessitava algú de la màxima confiança. No hi ha res com un bon confident.

Els euros que havia pogut estalviar, del migrat estipendi que obtenia del negoci de lloguer de cotxes on treballava —juntament amb els pistrincs que havia de donar-me l'àvia—, m'haurien de permetre solcar el braç de mar que separa l'arxipèlag de la Península.

¿Qui redimoni em podia ajudar? —barrinava. ¿I a quin preu? Avui dia, no hi ha qui faci res per ningú de franc.

Vivia en una casa de dues plantes, amb els pares i els avis. Aquells i jo ocupàvem el pis de dalt; aquests, la planta baixa. A sota encara hi havia una habitació dels mals endreços —un espai diàfan—, plena de gom

a gom. A còpia d'haver-hi acumulat tot d'objectes inservibles durant anys i panys, la pols hi era omnipresent.

Si em deixaven sol, jo no perdia l'ocasió per fer de les meves...

I el cas és que, aquell dia, m'havien deixat com a guardià de la casa. Els meus havien hagut de sortir per raons diverses. No esperava retrobar-los fins a l'horabaixa.

Quan vaig davallar al soterrani de casa, vaig dedicar-me a omplir amb un galó de benzina mitja dotzena d'ampolles buides de Coca-Cola. Primer vaig trinxar matusserament alguns pedaços vells de treure la pols amb unes tisores de podar. Més tard vaig passar la barralleva de la porta del garatge —fins aleshores estava oberta, perquè a punta de dia havia sortit a menjar pipes de gira-sol al costat del safareig. M'havia embadalit contemplant la lentitud amb què nedaven els peixos grassos, carpes de colors llampants: un era vermell; un altre, vermell amb clapetes blanques; un altre, carbassa; un altre, blanc; un altre, blanc i vermell; un altre, negre...

Les característiques de l'espècie *Cyprinus carpio* (com ara l'adaptabilitat a hàbitats dissemblants, i també la resistència: a la temperatura, a la baixa concentració d'oxigen, a la terbolesa de l'aigua, fins i tot a diversos tipus de contaminació) convenceren l'avi de capturar-ne uns quants amb un salabre, un dia que anàrem a fer una arrossada al torrent de Pareis. I jo, al cap d'una setmana de tenir els peixos instal·lats al nou estatge, encara vaig comprar-ne uns pocs exemplars més, *goldfish* en aquesta ocasió, en una botiga de ben

a prop de casa, per fer-los conviure amb els que ja hi havia.

L'Àngel i jo congeniàvem força bé i teníem inquietuds similars; ens intercanviàvem les nòvies a les retelles de festa major i compartíem el paper de vàter a les acampades amb la Secció de Muntanya. En resum: érem amics.

¿Amics? Que Déu ens guardi de posar a prova la seva lleialtat quan ens són més necessaris. Si els demanes perquè t'ajudin a encarar una situació comprometedora i no mouen un dit per tu, els consumeix la recança; i si et socorren en un moment crític i no et giren l'esquena, ja s'afanyaran per cobrar-se el favor el dia més inescaient i amb els interessos respectius: «¿Amics? —deia l'àvia amb posat sardònic—. Domés fins als set anys, ¡i encara!».

## II

### *La presa de contacte*

Cuitaré a vestir-me. Posaré fil a l'agulla. Aleshores podré respirar tranquil. Demanaré ajuda a l'Àngel. Un bon dia hi calarem foc. No en fugirem fins que tot hagi fet ull. Ja diuen que qui riu darrer riu més fort...

—Àngel, ¿pots venir a ca meva? —parlo crispat.

—¿Quan?

He identificat a l'instant la veu esquerdada de l'Àngel. M'afanyo a envestir:

—Ara, tot d'una.

—¿Què passa?

Sento el seu alenar fondo sobre el soroll de fons de la tele. M'afiguro la trajectòria de les emanacions de llum intermitent, la pell del meu amic envaïda per una munió de vectors en evolució constant.

—Àngel, hem de parlar.

—¿I ha de ser forçosament ara?

—Ara mateix. És urgent.

—¿Quina curolla et fa bullir el cap? —m'ha increpat.

—La cosa va de per llarg.

—¿Això vol dir que no m'ho pots dir per telèfon?

La rebequeria de noi malsofert es compta entre els pocs trets de caràcter que escapen al seu control quan se'l sotmet a pressió.

—Justa la fusta.

—Però...

—És necessari que vénguis a l'acte.

L'Àngel s'abissa en les seves cogitacions.

—Ep, no m'atropellis —adverteix.

—¿Que no entens que en aquest assumpte m'hi jug molt? No siguis agafa-sopes.

—Avui m'és del tot impossible pujar.

En vista de l'èxit no he tingut més remei que adiar la reunió:

—Baix la persiana i me'n vaig a posar-ho tot en solfa. Quan vénguis estarà tot a punt. Mos veim a ca meva, idò. Vine a cercar-me a l'alba, sens falta. Cap a les sis estaré tot sol. ¿Entesos?

Contesta engallat:

—Més val tenir un gra al cul que tenir-te per amic.

—¿Per què ho dius?

—Quan se tracta de tu tothom ha de córrer; tots hem d'anar davant del vent.

—Ara no em facis la plorinyalla.

Només ha pogut afegir:

—M'has deixat ben intrigat amb les teves maquinacions...

I a continuació ha penjat.

El meu amic probablement ignorava que el tindria a la butxaca abans que no es temia. «Peix al cove» —he pensat tot xalest.

### III

#### *La trobada*

A encesa de llums, l'Àngel arribà puntualment a casa. Tal com havíem convingut, s'havia presentat a les sis tocadés.

Abans de complir el meu disegni, em calia contemplar l'edifici que torbava el meu son. Per darrer cop. Estava ben ajocat sobre una fèrtil terra de rota. Hi predominaven rengles de ceps d'un verd espinós. La fronda de pàmpons creixia dins els escocells. Al costat hi havia camps d'ametllerar.

En sentir el timbre i anar a obrir la porta al meu amic, vaig veure un targetó sobre la taula de centre.

Amb lletra pulcra, ma mare havia deixat escrit:

Joan,  
Hem acompanyat el padrí al metge. De la mateixa, aprofitarem per fer uns encàrrecs. Tens el menjar preparat. Domés te l'has d'encalentir. Procura deixar un esquit d'arròs per a ton pare, que haurà de menjar els teus roïssos. Hi ha pebrot verd i tàperes a la gelera. Si passa res, telefona'm. Duré el mòbil connectat. Fes bonda. Fins aviat.

Magdalena

—Passa, Àngel. ¿Vols res?

—¿Tens cervesa?

—I tant. Heineken. A la nevera. Servi't tu mateix, no te tallis ni un pèl.

El silenci era pràcticament total. Només se sentia el bronzir de la nevera. A fora havia començat a desplegar-se un dia cluc i baix. Amb el got encara a la mà, l'Àngel em preguntà:

—I bé, ¿què significa aquest misteri? ¿A què vénen tantes presses?

—Anem al soterrani —vaig contestar, dedicant-li el millor dels meus somriures d'enredaire.

Ens palplantàrem davant la trapa que hi havia a terra, l'aixecàrem d'una estrebada i baixàrem per l'escala de cargol. La fosca ens abrigava com una segona pell. A més de l'única lluern, el soterrani tenia una bombeta polsosa que conservava esquitxos de la darrera emblanquinada. Vaig encendre el llum.